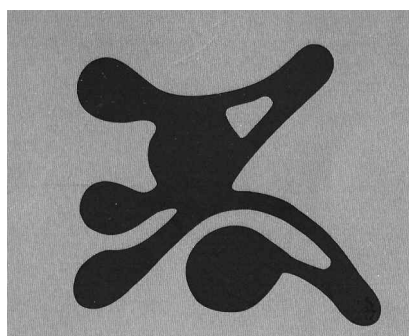

COMIENZA EL AÑO DE ESPAÑA EN CHINA

La programación resulta apabullante: 27 exposiciones, 11 proyecciones de audiovisuales, 16 actividades de carácter musical, 12 de danza y teatro, 8 literarias, 8 gastronómicas, 3 medio ambientales, 22 deportivas, 6 pertenecientes al ámbito de turismo, 4 al de vivienda y urbanismo, 30 al de la educación, la ciencia y la tecnología, 9 al de fomento, 17 al de la inversión y cooperación empresarial, 4 al de industria, y otras actividades diversas, como una jornada sobre "miradas recíprocas" a cargo del Proyecto Marca España, la presencia española en China da un nuevo salto adelante. La idea que surgiera en el año 2004 en el II Foro España-China, tal como señaló la vicepresidenta María Teresa Fernández de la Vega en su presentación, ha quedado plasmada en un sólido contenido. Los objetivos de dar a conocer una imagen "moderna, innovadora y plural" de España, aglutinando de forma coherente las actividades, afianzando la posición de España e identificando objetivos para profundizar en las relaciones bilaterales son ambiciosos pero también factibles, aunque todavía falta tiempo para acreditarlos. Por de pronto, el Año de España en China está demostrando fehacientemente que es una "iniciativa de Estado", por la multitud de propuestas y su procedencia tan diversa, tanto desde las diferentes administraciones públicas como desde la empresa privada. El ejemplo y los objetivos del plan de Acción Asia-Pacífico se van cumpliendo.

de Asia en España y, sobre todo, por ese calor y esa afabilidad personal que hemos podido disfrutar en su presencia, junto con una motivación que ha sabido inculcarnos a todos. Le sustituye Eva Borreguero, otra indóloga con un interés temprano por India, mostrado desde que en 1995 se matriculara en el primer Máster sobre Asia, en la Universidad Complutense, aunque hubo de cancelarse finalmente por falta de alumnos. Eva, además, acaba de regresar de una estancia como investigadora visitante en la Universidad de Georgetown, en la capital del Estado.

INDIA GANA UN GRAN PILAR PARA LAS RELACIONES MUTUAS

El mismo que pierde Casa Asia, porque nuestro director de Programas Educativos abandona el trabajo que ha llevado a cabo desde nuestra puesta en marcha para retornar al país donde ya vivió más de tres lustros y dirigir el Instituto Cervantes en Nueva Delhi. Oscar Pujol (L'Arboç del Penedès, Tarragona, 1959) aprendió sánscrito en la Banaras Hindu University, después se doctoró con una tesis sobre un manuscrito gramatical del siglo XII, *Tantrapradipa de Maitreyaraksita*, ha publicado más de 30 artículos y ha traducido libros del sánscrito. En 2006, además, publicó una obra de alto nivel académico que supone un paso adelante significativo en la producción científica en España sobre Asia, su *Diccionari sánscrit-català*, editado por Enciclopèdia Catalana. Vaya desde este Boletín Casa Asia el aprecio de la Casa y de sus compañeros y amigos hacia su labor, hacia sus esfuerzos por cumplir con su misión de promoción de los estudios

LA PALABRA DE BUDA, TRAÍDA POR ESPECIALISTAS

Los argentinos Carmen Dragonetti y Fernando Tola, quizás los mejores conocedores del budismo en el mundo hispánico, traductores de pali, sánscrito, tibetano y chino, nos ofrecen la traducción, introducción y notas de un nuevo texto de su ya dilatada carrera. *Udāna. La palabra de Buda*, una colección de pequeños relatos, aparece en la colección "Pliegos de Oriente" de la editorial Trotta y es una fuente excepcional tanto para conocer la doctrina budista como para recopilar datos sobre la historia antigua del noreste de India, especialmente el período posterior del siglo VI a C. Junto a referencias sobre clanes confederados en los que predominaban sistemas republicanos de gobierno o sobre el reparto de alimentos para la población, los textos no se recatan en críticas a la sociedad de entonces ni en describir sus aspectos más desagradables. Ascetas que actuaban como espías del rey recogiendo información en sus viajes, asaltos de bandoleros, asesinatos cometidos incluso al poco de haber recibido enseñanzas de Buda, y disputas violentas entre sectas por su desacuerdo en temas filosóficos, por ejemplo, aparecen en estos relatos tan valiosos para los historiadores. *Udāna* también sirve para conocer las creencias populares hinduistas, asimiladas por el budismo parcialmente por cuanto aceptó los dioses del hinduismo, tanto los más importantes como los de rango inferior. El budismo, no obstante, redujo su relevancia, porque dejó de considerarlos creadores del mundo, y ya no les dio capacidad de cambiar el orden cósmico o de conceder al hombre una reencarnación: los mismos dioses, de hecho, se tenían que someter al samsara o ciclo de reencarnaciones. Trotta, de esta forma, realiza una nueva contribución, especialmente significativa para los universitarios que desean especializarse en la realidad asiática, la presente y la pasada, y carecen de textos de estudio.

LA NUEVA IMAGEN DE LA COREA CREATIVA TOMA PIE EN ESPAÑA

El Año de Corea en España parece que tendrá un impacto a largo plazo, porque los cientos de artículos generados por su participación estelar en la feria ARCO, por la visita de su presidente Roh y por la infinidad de actividades culturales han incidido en la parte más débil hasta ahora de su imagen. Tras la magnífica instalación de luz y sonido del pasado mes de abril en el Palacio del Retiro de Kim Soo-ja, la creatividad de los artistas coreanos ha descollado en recintos muy diferentes y en las facetas más diversas: la exposición de videos creativos de Nam June Paik, las *performances* de ritos chamánicos por el Uhumboo Project Concert, las irreverentes esculturas de Sang Kyoon Noh, las pinturas frías pero atrayentes de Kyoung Tack Hong, las conferencias de sus escritores en el Circulo de Bellas Artes, las instalaciones de diseño, los sonidos experimentales en la Casa Encendida o el repertorio tan variado de la orquesta Ensemble TIMF. Corea está demostrando que una tecnología tan desarrollada y la calidad de sus productos no son simplemente producto de mucho esfuerzo y de un sistema económico enfocado en exclusiva por décadas al crecimiento económico, sino también a su bagaje cultural. Durante muchos años, su creación artística ha sido poco percibida, quizás por el excesivo ruido político o quizás, tal como señalaba el director de la editorial Verbum, Pio Serrano, por las luminarias de las civilizaciones que la rodean. La sociedad coreana, no obstante, está mostrando una creatividad desbordante que es producto de un desarrollo económico importante, pero también de una cultura que, al igual que sus países vecinos, tiene un aprecio especial hacia el arte. Un refrán coreano, de hecho, versa así: "Arroz para los campesinos, papel y lápiz para los soldados, oro para los príncipes".

RADYO MANILA, CON EMISIONES EN CASTELLANO

Tras cerca de dos años de negociaciones con diversas instituciones y particulares filipinos, la Asociación de la Prensa de Cádiz ha firmado un convenio con la Oficina Filipina de Radiodifusión para poder emitir hasta cinco horas diarias de emisiones en español. El acuerdo establece un período inicial de dos años, está patrocinado por la Junta de Andalucía y la Agencia Española de Cooperación Internacional e incluye tanto la realización como la producción de noticias, lo que significaría contar con profesionales (y becarios) de ambos países. Será un nuevo impulso al idioma español en Filipinas, donde nunca fue hablado a nivel popular, pero mantuvo su uso en la sociedad tras el final de la colonización y, según el censo de 1938, seguía superando a los hablantes de inglés entre los niños de hasta cinco años. La Constitución Filipina de 1986 oficializó la pérdida de estatus del español al dejar de considerarlo lengua oficial: el papel del estado se limitó a "promoverlo" (como a la lengua árabe) y acabó su enseñanza obligatoria en las escuelas. El español en Filipinas, no obstante, está ganando nuevos bríos desde entonces, una vez que se ha liberado de esa imagen de obligatoriedad impuesta, y su uso se extiende, beneficiado por los formatos televisivos que tanto éxito tienen también en América Latina. Las emisiones de Radio Televisión Española han dado buena prueba de ello.

LOS CIRCUITOS DEL DINAMISMO DEL ARTE CONTEMPORÁNEO EN ASIA

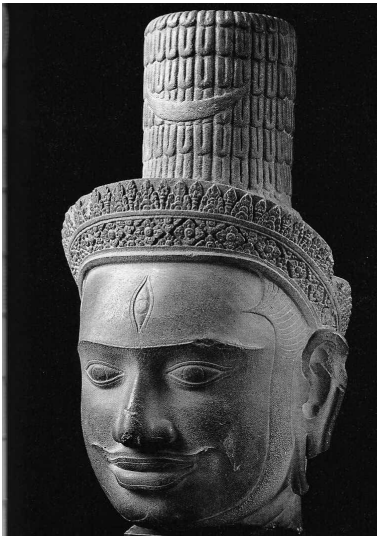
Un nuevo foro en ARCO para captar la vitalidad con la que se está moviendo en estos momentos el arte en el continente asiático, *Mapping Asia*. El año 2006 ha estado dominado por bienales asiáticas, empezando por la de Shanghai (dedicada al "hiperdiseño", por considerarlo motor de desarrollo), y siguiendo por las de Singapur, Kwangju, Busan, Taipei y Sydney, así como por la Trienal de Brisbane. Las cifras del impacto previsto del crecimiento asiático en el arte son tan apabullantes como el crecimiento del PIB chino: se espera construir diez mil nuevos museos en los próximos años, 32 de ellos sólo en Beijing para ser inaugurados en 2008 y otros 100 en Shanghai para el año 2010. Para abordar esta "entelequia en movimiento", la directora de Cultura y Exposiciones de Casa Asia, Menene Gras, organizó unas jornadas con la participación tanto de organizadores como de teóricos y coleccionistas, donde se pudieron escuchar desde explicaciones sobre congresos y proyectos hasta elucubraciones de pensadores y teóricos. El artista, músico y escritor indio Shankar Barua, por ejemplo, aseguró que el arte es algo humano, tal como se incide en su publicación *The IDEA* y como se esfuerza en mostrar a través de sus diseños y sus proyectos digitales. El teórico nacido en Singapur, Gunalan Nadarajan, también insistió en la necesidad de realizar una "arqueología de lo que hay", pero prefirió tocar los aspectos más controvertidos del futuro del arte asiático. Señaló que estamos viviendo en un mundo donde los territorios fronterizos son cada vez más importantes y que la cultura resulta fundamental para tratar con la tecnología. Para ello, se refirió a las intervenciones en las ciudades o a la diferente percepción de los robots en Europa y en Asia, donde se les está desarrollando para llegar a ser compañeros personales, tal como ocurre en Japón. Las reuniones también desencadenaron interesantes debates, suscitando, por ejemplo, la necesidad de que el Estado apoye la innovación, pero en los que también se expresaron dudas sobre si el video y la manipulación de la fotografía son realmente arte o sobre si pueden ser verdicadas las cifras ofrecidas de cinco millones de estudiantes de arte registrados en China.

EL MUSEO GUIMET, A PLENO RENDIMIENTO

Tras un largo período de obras y varios años de mejora, el centenario Museo Guimet (www.guimet.fr) de artes asiáticas ya está a pleno rendimiento. Entre los años 1996 y 2001, el museo sufrió una profunda reestructuración destinada a ofrecer un espacio más amplio a los espectadores, y las obras, a ganar altura para permitir nuevos puntos de vista, prolongar perspectivas y conexiones verticales, y a unificarle en torno a la amplia sala de arte Jemer. De esta forma, las excelentes colecciones de kimonos, las estatuas helénicas de Afganistán, las *stupas* de templos budistas, las lacas propiedad de la reina María Antonieta, el famoso biombo japonés representando a los portugueses o "bárbaros del sur", los paisajes de Liu Jue, las representaciones de Buda, los mandalas esotéricos tibetanos o las esculturas champa son realizados por un edificio cuyas características se han adaptado a la función, al contrario de lo que suele ser normal. Además, se puede contemplar la que seguramente es la mejor colección en el mundo de arte Jemer, cuyo arte ha superado ampliamente al de sus vecinos tailandeses, quienes por el contrario han acabado ganándose tanto en el plano militar como en el político, en un tipo de relación comparable a la de la Grecia y la Roma clásicas. El museo Guimet se ha convertido en una de las muchas visitas obligadas a París, en especial para quienes tengan en cuenta su cercanía a la Torre Eiffel. Hasta el 30 de abril, la excelente exposición sobre tesoros redescubiertos del Museo Nacional de Kabul, añade un interés especial al museo.

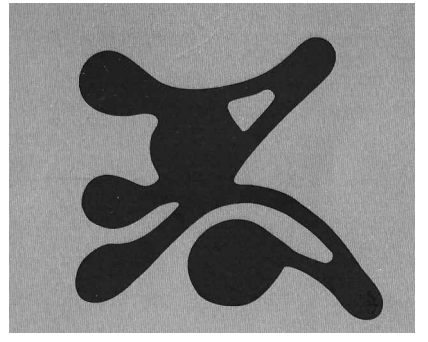
«A SHARED LEGACY: ISLAMIC SCIENCE EAST AND WEST / UN LEGADO COMPARTIDO: CIENCIA ISLÁMICA EN ORIENTE Y OCCIDENTE»

El Año de la Ciencia en Asia que Casa Asia desarrolla durante el 2007 tiene como objetivo fundamental poner de manifiesto la tradición científica asiática y esclarecer la creencia errónea de que la ciencia es un invento occidental. El marco histórico es primordial para entender el desarrollo de la ciencia moderna y su situación actual en el mundo. Muchas de las ciencias de Eurasia estuvieron en contacto entre ellas durante los períodos antiguo y medieval. La historia de la ciencia durante esos milenios puede entenderse únicamente si el continente euroasiático se trata como una sola unidad. Y cabe tener las contribuciones asiáticas a la formación de la ciencia moderna en una historia que une a Europa con China, Babilonia y, cómo no, también al mundo árabe. Del 11 al 14 de abril, Casa Asia colabora con la Universidad de Barcelona en la celebración del congreso «Un legado compartido: ciencia islámica en Oriente y Occidente». Este encuentro reunirá a especialistas internacionales, entre ellos también investigadores asiáticos. Así, por ejemplo, el profesor iraní Mohsen Abhari hablará de la Medicina como paradigma de la ética en el mundo musulmán. El profesor Paul Lettina de la Universidad Malaya de Kuala Lumpur hablará de la Ciencia en la literatura *adab* (de corte humanista esta literatura abarcaba no sólo la cultura, historia y tradiciones de los árabes preislámicos, sino también un amplio arco de influencia desde la poesía, leyendas épicas y narraciones persas como los cuentos y fábulas procedentes de la India). También se abordarán temas como la óptica en el mundo antiguo indio, la astronomía china o la meteorología persa. La conferencia tendrá cuatro sesiones plenarias dedicadas a las ciencias naturales y la medicina, las ciencias exactas, la tecnología y una sesión dedicada a la transmisión del conocimiento y las influencias mutuas entre el Este y el Oeste.

COMENÇA L'ANY D'ESpanyA A LA XINA

La programació resulta aclaparadora: 27 exposicions, 11 projeccions d'audiovisuals, 16 activitats de caràcter musical, 12 de dansa i teatre, 8 literàries, 8 gastronòmiques, 3 medi ambientals, 22 esportives, 6 pertanyents a l'àmbit del turisme, 4 al de vivenda i urbanisme, 30 al de l'educació, la ciència i la tecnologia, 9 al de foment, 17 al de la inversió i la cooperació empresarial, 4 al d'indústria, i altres activitats diverses, com una jornada sobre "mirades recíproques" a càrrec del Projecto Marca España, la presència espanyola a la Xina fa un salt endavant. La idea sorgida l'any 2004 al II Fòrum Espanya-Xina, tal i com va indicar la vicepresidenta Maria Teresa Fernández de la Vega a la seva presentació, ha quedat concretada en un contingut sòlid. Els objectius de fer conèixer una imatge "moderna, innovadora i plural" d'Espanya, que reuneixi de forma coherent les activitats, amb la consolidació de la posició d'Espanya i la identificació dels objectius per aprofundir en les relacions bilaterals, són ambiciosos però alhora factibles, tot i que encara falta temps per acreditar-los. De moment, l'Any d'Espanya a la Xina es demostra ja de manera fefaent com una "iniciativa d'Estat", per la multitud de propostes i la seva procedència tan diversa, tan des de les diferents administracions com des de l'empresa privada. L'exemple i els objectius del Pla d'Acció Asia-Pacífic es compleixen.

El mateix que perd Casa Àsia, perquè el nostre director de Programes Educatius abandona la feina que ha portat a terme des de la nostra posada en marxa per tornar al país on ja va viure durant més de quinze anys i dirigir l'Institut Cervantes a Nova Delhi. Oscar Pujol (L'Arboç del Penedès, Tarragona, 1959) va aprendre sànscrit a la Banaras Hindu University, després es va doctorar amb una tesi sobre un manuscrit gramatical del segle XII, *Tantrapradipa de Maitreyaraksita*, ha publicat més de 30 articles i ha traduït llibres del sànscrit. El 2006, a més, va publicar una obra d'alt nivell acadèmic que suposa un pas endavant significatiu en la producció científica a Espanya sobre Àsia, el seu *Diccionari sànscrit-català*, editat per Enciclopèdia Catalana. Volem transmetre, des d'aquest Butlletí Casa Àsia, l'estimació de la Casa i dels seus companys i amics cap a la seva tasca, cap als seus esforços per complir amb la seva missió de promoció dels estudis d'Àsia a Espanya i, sobretot, per la calidesa i afabilitat personal de la que hem pogut gaudir en la seva presència, juntament amb una motivació que ha sabut inculcar-nos a tots. El substitueix Eva Borreguero, una altra indòloga amb un interès primerenc per l'Índia, mostrat des del 1995, quan es va matricular al primer Màster sobre Àsia, a la Universitat Complutense, encara que es va haver de cancel·lar per falta d'alumnes. A més, l'Eva acaba de tornar d'una estada com a investigadora visitant a la Universitat de Georgetown, a la capital de l'Estat.

L'ÍNDIA GUANYA UN GRAN PILAR PER A LES RELACIONS MÚTUES

El mateix que perd Casa Àsia, perquè el nostre director de Programes Educatius abandona la feina que ha portat a terme des de la nostra posada en marxa per tornar al país on ja va viure durant més de quinze anys i dirigir l'Institut Cervantes a Nova Delhi. Oscar Pujol (L'Arboç del Penedès, Tarragona, 1959) va aprendre sànscrit a la Banaras Hindu University, després es va doctorar amb una tesi sobre un manuscrit gramatical del segle XII, *Tantrapradipa de Maitreyaraksita*, ha publicat més de 30 articles i ha traduït llibres del sànscrit. El 2006, a més, va publicar una obra d'alt nivell acadèmic que suposa un pas endavant significatiu en la producció científica a Espanya sobre Àsia, el seu *Diccionari sànscrit-català*, editat per Enciclopèdia Catalana. Volem transmetre, des d'aquest Butlletí Casa Àsia, l'estimació de la Casa i dels seus companys i amics cap a la seva tasca, cap als seus esforços per complir amb la seva missió de promoció dels estudis d'Àsia a Espanya i, sobretot, per la calidesa i afabilitat personal de la que hem pogut gaudir en la seva presència, juntament amb una motivació que ha sabut inculcar-nos a tots. El substitueix Eva Borreguero, una altra indòloga amb un interès primerenc per l'Índia, mostrat des del 1995, quan es va matricular al primer Màster sobre Àsia, a la Universitat Complutense, encara que es va haver de cancel·lar per falta d'alumnes. A més, l'Eva acaba de tornar d'una estada com a investigadora visitant a la Universitat de Georgetown, a la capital de l'Estat.

LA PARAULA DE BUDA, PORTADA PER ESPECIALISTES

Els argentins Carmen Dragonetti i Fernando Tola, potser els millors coneixedors del budisme en el món hispànic, traductors de pali, sànscrit, tibetà i xinès, ens ofereixen la traducció, la introducció i les notes d'un nou text de la seva ja dilatada carrera. *Udāna. La paraula de Buda*, una col·lecció de petits relats, apareix a la col·lecció "Pliegos de Oriente" de l'editorial Trotta i és una font excepcional tant per conèixer la doctrina budista com per recopilar dades sobre la història antiga del nord-est de l'Índia, especialment el període posterior al segle VI aC. Juntament amb referències sobre clans confederats on predominaven sistemes republicans de govern o sobre el repartiment d'aliments per a la població, els textos no amaguen les crítiques a la societat d'aleshores ni la descripció dels seus aspectes més desagradables. Ascetes que actuaven com espies del rei i recollien informació en els seus viatges, assalts de bandolers, assassinats comesos fins i tot poc després d'haver rebut ensenyances de Buda, i baralles violentes entre sectes pel seu desacord en temes filosòfics, per exemple, apareixen en aquests relats tan valuosos per als historiadors. *Udāna* també serveix per conèixer les creences populars hinduïstes, assimilades pel budisme parcialment atès que va acceptar els déus de l'hinduïsm, tant els més importants com els de rang inferior. No obstant això, el budisme, va reduir la seva rellevància, perquè va deixar de considerar-los creadors del món i ja no els va donar capacitat de canviar l'ordre còsmic o de concedir a l'home una reencarnació: de fet, aquests déus s'havien de sotmetre al *samsāra* o cicle de reencarnacions. Així, Trotta realitza una nova contribució, especialment significativa per als universitaris que vulguin especialitzar-se en la realitat asiàtica, la present i la passada, i no disposen de textos d'estudi.

LA NOVA IMATGE DE LA COREA CREATIVA ARRIBA A ESPANYA

Sembla que l'Any de Corea a Espanya tindrà un impacte a llarg termini perquè els centenars d'articles generats per la seva participació estel·lar a la fira ARCO, per la visita del seu president Roh i per la infinitat d'activitats culturals han incidit en la part més dèbil fins ara de la seva imatge. Després de la magnífica instal·lació de llum i so del mes d'abril al Palacio del Retiro de Kim Sooja, la creativitat dels artistes coreans ha excel·lit en recintes ben diferents i en les facetes més diverses: l'exposició de vídeos creatius de Nam June Paik, les *performances* de rituals xamànics del Uhumboo Project Concert, les irreverències esculturals de Sang Kyoon Noh, les pintures fredes però atraients de Kyoung Tack Hong, les conferències dels seus escriptors en el Cercle de Belles Arts de Madrid, les instal·lacions de disseny, els sons experimentals a la Casa Encendida o el repertori tan variat de l'orquestra Ensemble TIMF. Corea demostra que una tecnologia tan desenvolupada i la qualitat dels seus productes no són simplement producte de molt esforç i d'un sistema econòmic enfocat en exclusiva per dècades al creixement econòmic, sinó també al seu bagatge cultural. Durant molts anys, la seva creació artística ha estat poc percebuda, potser per l'excés de soroll polític o, com indicava el director de l'editorial Verbum, Pio Serrano, per les lluminàries de les civilitzacions que l'envolten. No obstant això, la societat coreana demostra que una creativitat desbordant és producte d'un desenvolupament econòmic important, però també d'una cultura que, igual que els seus països veïns, té una estimació especial cap a l'art. De fet, una dita coreana diu: "Arròs per als camperols, paper i llapis per als soldats, or per als prínceps."

RADYO MANILA, AMB EMISSIONS EN CASTELLÀ

Després de gairebé dos anys de negociacions amb diverses institucions i particulars filipins, l'Associació de la Premsa de Cadis ha signat un conveni amb l'Oficina Filipina de Radiodifusió per tal de poder emetre fins a cinc hores diàries d'emissions en castellà. L'acord estableix un període inicial de dos anys, està patrocinat per la Junta d'Andalusia i l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional i inclou tant la realització com la producció de notícies, la qual cosa significaria comptar amb professionals (i becaris) d'ambdós països. Serà un nou impuls a l'idioma espanyol a les Filipines, on mai no va ser utilitzat per la gent del carrer però que va mantenir un ús a la societat després del final de la colonització i, segons el cens del 1938, encara superava als parlants d'anglès entre els nens de fins a cinc anys. La constitució filipina del 1986 va oficialitzar la pèrdua d'estatus de l'espanyol en deixar de considerar-lo llengua oficial: el paper de l'estat es va limitar a "promoure'l" (com la llengua àrab) i va acabar el seu ensenyament obligatori a les escoles. No obstant això, l'espanyol a les Filipines, guanya ara empena, un cop s'ha alliberat d'aquesta imatge d'obligatorietat imposada, i el seu ús s'estén, beneficiat pels formats televisius que tant d'èxit tenen també a l'Amèrica Llatina. Les emissions de Ràdio Televisió Espanyola n'han donat bona prova.

ELS CIRCUITS DEL DINAMISME DE L'ART CONTEMPORANI A ÀSIA

Un nou fòrum a ARCO per captar la vitalitat amb la qual es mou en aquests moments l'art al continent asiàtic, *Mapping Asia*. L'any 2006 ha estat dominat per biennals asiàtiques, des de la de Xangai (dedicada a l'"hiperdisseny", per considerar-lo motor de desenvolupament) i Singapur, Kwangju, Pusan, Taipei i Sydney, fins a la Triennial de Brisbane. Les xifres de l'impacte previst del creixement asiàtic a l'art són tan aclaparadores com el creixement PIB xinès: s'espera construir deu mil nous museus en els pròxims anys, 32 dels quals només a Pequín per ser inaugurats el 2008 i un altre centenar a Xangai per a l'any 2010. Per tal de fer front a aquesta "entelèquia en moviment", la directora de Cultura i Exposicions de Casa Àsia, Menene Gras, va organitzar unes jornades amb la participació tant d'organitzadors com de teòrics i de col·leccionistes, on es van poder escoltar des d'explicacions sobre congressos i projectes fins a elucubracions de pensadors i teòrics. L'artista, músic i escriptor indi Shankar Barua, per exemple, va assegurar que l'art que quelcom humà, tal i com s'incideix a la seva publicació *The IDEA* i com s'esforça en mostrar a través dels seus dissenys i els seus projectes digitals. El teòric nascut a Singapur, Gunalan Nadarajan, també va insistir en la necessitat de realitzar una "arqueologia del que hi ha", però va preferir tocar els aspectes més controvertits del futur de l'art asiàtic. Va indicar que vivim en un món on els territoris fronterers són cada cop més importants i que la cultura resulta fonamental per tractar amb la tecnologia. Per això, es va fer referència a les intervencions a les ciutats o a la diferent percepció dels robots a Europa i a Àsia, on se'ls desenvolupa per tal que arribin a ser companys personals, tal i com succeeix al Japó. Les reunions també van desencadenar debats interessants, per exemple, la necessitat que l'Estat doni suport a la innovació, però també s'hi van expressar dubtes sobre si el vídeo i la manipulació de la fotografia són realment art o sobre si poden ser autèntiques les xifres donades de cinc milions d'estudiants d'art inscrits a la Xina.

EL MUSEU GUIMET, A PLE RENDIMENT

Després d'un llarg període d'obres i diversos anys de millora, el centenari Museu Guimet (www.guimet.fr) d'arts asiàtiques ja funciona a ple rendiment. Entre els anys 1996 i 2001, el museu va patir una profunda reestructuració destinada a oferir un espai més ampli als espectadors, les obres, a guanyar alçada per permetre nous punts de vista, prolongar perspectives i connexions verticals i unificar-lo al voltant de la gran sala d'art khmer. D'aquesta manera, les excel·lents col·leccions de quimonos, les estàtues hel·lèniques de l'Afganistan, els *stupa* de temples budistes, les laques propietat de la reina Maria Antonieta, la famosa mampara japonesa que representa els portuguesos o "bàrbars del sud", els paisatges de Liu Je, les representacions de Buda, els *mandala* esotèrics tibetans o les escultures del regne de Txampa queden realçats per un edifici de característiques adaptades a la funcionalitat, ben al contrari del que s'acostuma a fer. A més, també podem contemplar la que segurament és la millor col·lecció al món d'art khmer, que ha superat àmpliament el dels seus veïns tailandesos que, per la seva banda, els han guanyat tant des del vessant militar com polític, en una mena de relació comparable a la de la Grècia i la Roma clàssiques. El Museu Guimet ha esdevingut una de les moltes visites obligades a París, sobretot per a qui té en compte la seva proximitat amb la Torre Eiffel. Fins al 30 d'abril, l'excel·lent exposició sobre tresors redescoberts de l'Afganistan, amb obres procedents del Museu Nacional de Kabul, afegeix un interès especial al museu.

«A SHARED LEGACY: ISLAMIC SCIENCE EAST AND WEST / UN LLEGAT COMPARTIT: CIÈNCIA ISLÀMICA A ORIENT I A OCCIDENT»

L'Any de la Ciència a Àsia que Casa Àsia desenvolupa durant el 2007 té com a objectiu fonamental posar de manifest la tradició científica asiàtica i esclarir la creença errònia que la ciència és un invent occidental. El marc històric és primordial per entendre el desenvolupament de la ciència moderna i la seva situació actual al món. Moltes de les ciències d'Euràsia van estar en contacte mutu durant els períodes antic i medieval. Només es pot entendre la història de la ciència durant aquests mil·lennis si el continent euroasiàtic es tracta com una sola unitat. I s'han d'entendre les contribucions asiàtiques a la formació de la ciència moderna en una història que uneix Europa amb la Xina, Babilònia i, com no podia ser d'una altra manera, també amb el món àrab. De l'11 al 14 d'abril, Casa Àsia col·labora amb la Universitat de Barcelona en la celebració del congrés «Un llegat compartit: ciència islàmica a Orient i a Occident». Aquesta trobada reunirà especialistes internacionals, entre els quals també hi haurà investigadors asiàtics. Així, per exemple, el professor iranià Mohsen Abhari parlarà de la medicina com a paradigma de l'ètica en el món musulmà. La ciència a la Universitat Malàia de Kuala Lumpur parlarà de la professa a la literatura *adab* (de tall humanista, aquesta literatura abastava no només la cultura, la història i les tradicions dels àrabs preislàmics, sinó també un ampli arc d'influència des de poesia, l'Índia). També s'abordaran temes com l'òptica al món antic indi, l'astronomia xinesa o la meteorologia persa. La conferència tindrà quatre sessions plenàries dedicades a les ciències naturals i la medicina, les ciències exactes, la tecnologia i una sessió dedicada a la transmissió del coneixement i les influències mútues entre l'est i l'oest.

